

[Hanne Reintoff.]

tik støtter voldsomt, dels ved fusioner og ejerskifter. Kommer vi i fællesmarkedet, bliver disse problemer, som det også har været nævnt her i dag, endnu større, og de ivrigste fælledsmarkedstilhængere burde vide, at tiden absolut er inde nu til at lave love, der sikrer danske borgere de bedst mulige ansættelsesvilkår, medens vi endnu har skygge af chance for at bestemme selv — hvis den da eksisterer endnu.

Man søger at imødekomme dette synspunkt ved at sikre funktionæren hans eller hendes anciennitet ved ejerskifte. Det turde være en indlysende og rimelig ting, men jeg synes ikke på nogen måde, man kan sige, at man er kommet frem til en egentlig beskyttelse over for f. eks. krak eller ejerskifte eller fusioner. Jeg tror, der må pålægges den nye ejer, ikke mindst hvis der bliver tale om udenlandske ejere, der kan se deres fordel i en hårdhændet personalepolitik, absolutte forpligtelser over for en i øvrigt dygtig funktionær med en vis anciennitet, så ikke bare de almindelige opsigelsesregler gælder. Hvis vi skal tale om tryghed i ansættelsen, og disse ord står man jo og lader flagre om sig, indebærer det ikke ret megen tryghed, som sagt slet ikke, hvis de politiske forhold i landet skifter, hele tiden at gå og frygte ejerskifte og vide, at man trods mangeårigt arbejde kan ryge ud fra sin stilling på få måneder. Selvfølgelig er 1 eller 2 måneder bedre end ingenting, men det løser ikke det virkelige problem.

Det er da også et fremskridt at forlænge opsigelsesvarslet og forlange godtgørelse til funktionæren ved usaglig afskedigelse. Som sagt kommer det heller ikke helt til bunds i problemerne, men her er det socialdemokratiske forslag da langt det bedste, selv om jeg stadig ikke synes, man har løst problematikken omkring de usaglige opsigelser, hvor funktionæren, altså bortset fra en vis godtgørelse, der nok er på sin plads, står ubeskyttet over for det at miste sit job. Specielt de ældre funktionærer bliver ikke på nogen måde tilstrækkelig beskyttet ved bestemmelserne i de to lovforslag. Arbejdsministeren må indrømme mig, at et 55-årigt menneske, der mister sit job, som vedkommende måske har passet i 30 år, kun er ilde hjulpet ved en udbetaling af nogle måneders løn. Vi ved alle, at han næppe kan få genansættelse

et andet sted. Problemerne er ikke løst i de skitser, socialreformen har trukket op, heller ikke med hensyn til pensionsalderen.

Jeg vil også gerne spørge ministeren, om han slet ikke har tænkt sig at behandle problemerne om de virksomheder, der simpelt hen sidder funktionærloven overhørig. Der er visse arbejdsgivere, der praktiserer en ret skrap kurs i den retning. F. eks. er der et bestemt varehus her i København, der simpelt hen aldrig ansætter folk efter funktionærstatus. Man fyrer dem dagen før prøvetidens udløb og genantager dem næste dag. På den måde kommer man simpelt hen aldrig ind under lovens forpligtelser.

Der er i denne forbindelse et andet spørgsmål, der i øvrigt angår statens arbejdspladser. Det drejer sig om den meget store gruppe forpraktikanter, der venter på den ene eller anden form for uddannelse, oftest inden for den sociale sektor. De går meget ofte ubeskyttede og underbetalt rundt, og de virker desværre på den måde tit som løntrykkere.

Jeg kan også beklage, at man ikke her har gjort lidt ved flyttereglerne vedrørende tjenestebolig. Jeg er enig i, at man må have forbedret reglerne for skriftlig opsigelse, ligesom jeg i øvrigt er enig i de socialdemokratiske tanker om en tydeliggørelse af funktionærens rettigheder — f. eks. ved arbejdsgiverens nægtelse af at modtage funktionæren i arbejde — ved at give funktionæren mere tid til at skaffe dokumentation ved sygdom og udvide hans ret til at søge nyt job i opsigelsestiden. Man må vel forvente, at der ud af udvalgsarbejdet kommer nogle klare ændringer på disse områder.

Det socialdemokratiske forslag om forbedrede forhold ved sygdom skulle også meget gerne gennemføres, da den nuværende bestemmelse, navnlig for de ældre funktionærer, faktisk virker som lige det modsatte af en beskyttelse. Men jeg synes nok, at funktionærer med meget lang anciennitet må have et længere varsel end det foreslåede.

Jeg må beklage, at man ikke har forbedret vilkårene for de kvindelige funktionærer, der skal have barselhvile efter lovens bestemmelser. FTF har foreslået en egentlig barselhvile på 3 måneder. Det er beskedent. Vi har før i udvalg her i folketinget været inde på, at 3 måneder måtte være et mini-